

TEGUSAD. Eesti naised SEATTLE'IST

“Eesti on endale väga head PR-i teinud,” kinnitab Seattle’i Eesti Seltsi president **Caroli Leiman**. “Ükskõik, kellega ma siin Eestist räägin, kõigil on meist väga positiivne mulje.”

TEKST KRISTI PÄRN-VALDOJA
FOTOD KRISTI PÄRN-VALDOJA JA ERAKOGU

Kuigi näen Carolit esimest korda elus, tunnen ta Seattle’i noobli Fairmont Olympic hotelli fuajees kaugelt ära. Midagi ei ole teha, sealse “vormiriietuse” – ruudulise pluusi, tektsade ja soki-Crocsi või soki-sandaali kombo – taustal torkab ta oma fuksia-roosa kampsuni ja valge kauboikaabu ning saabastega kaugelt silma. “Jah, grungemood ei ole Seattle’ist kunagi ära läinudki,” naerab ta. “Siit see tuli ja siia ta jääb! Aga minul on ikka harjumus korralikud riided selga panna veres.”

Milline on sinu Seattle’i jõudmise lugu?

Vanamoodne, hahhaa. Selles mõttes, et kohtasin oma praegust abikaasat täiesti juhuslikult Tallinnas Nimeta baaris. Ei mingit internetti! Ta elas tollal Saksamaal ja töötas Soomes ning kui ta USA-sse tagasi pöördus, pidin talle kaheks nädalaks külla minema. Lendasingi, ja pole seniajani tagasi läinud. Sellest on nüüd möödunud umbes 20 aastat.

Kas Ameerika tundus sulle tollal unistuste maa?

Seda vast mitte, aga kui mulle öeldakse,

et ma ei saa või ei tohi mingit asja teha, tekib mul vastupandamatu soov seda just nimelt teha. Toona oli viisa saamine ja kogu see dokumentide ajamine nii keeruline, et tahtsin juba sellepärast tulla. Mõtlesin, et mida seal siis minu eest peidetakse! Mul ei olnud kunagi unistust siia kolida, aga ma tahtsin Ameerikat näha.

Oled Seattle’i Eesti Seltsi president. Eestlasi on siin siis päris palju, kui juba lausa selts loodud?

Jaa, Seattle’is on koos väga tore eestlaste seltskond. Paljud tulid väga ammu ja nemad 50-60ndatel seltsi üles ehitasidki. Muidugi on põlvkonnad vahetunud ja seltski muutunud, nüüd kuuluvad siia ka need, kes Seattle’isse kolinud vabast Eestist ja võivad iga kell tagasi pöörduda, nii et eestluse propageerimine pole ehk samasugune kui varem. Sellegipoolest saame oma vahva kambaga kokku ja teeme põnevaid asju. Seattle’is on väga palju tegusaid naisi, paljud neist oma edukad ärid püsti pannud.

Miks see sinu jaoks nii tähtis on, et siin kindlasti just eestlastega suhelda? Olen intervjuueerinud paljusid Euroopas elavaid eestlasi ja nemad näiteks ei pea üldse oluliseks kaasmaalastega läbikäimist. Sõpradega, seda muidugi, aga kõikvõimalikest seltsidest hoitakse pigem eemale.

Eks see sõltubki inimestest ja põlvkonnadest. Noored tulevad meie juurde tõesti vaid siis, kui nad siin kedagi ei tunne. Minu jaoks oli see Seattle’isse kolides hea variant uusi tuttavaid saada, sest ma ei teadnud ju kedagi. Ja mind võeti kohe omaks. Eriti oluliseks muutus selts minu jaoks siis, kui lapsed sündisid.

Nad arvasid, et olen ainus inimene maailmas, kes räägib mingit imelikku keelt, ja siis mõtlesin, et nii ei saa. Pean neile tutvustama eesti kultuuri ja asju, et nad mõistaksid – ema ei räägi mingit salakeelt! Tegime siia eesti laste kooli, meil on tantsutrupp ja laulukoor. Kõik tahavad jõulude ajal koos verivorsti teha ja jaanipäeva pidada. Siis on seltsis kohal isegi need, kes muidu ei käi. Suhtleme palju ka kohalike leedukate ja lätlastega ning käime üksteise üritustel.

Kas su lapsed on nüüd eestluse omaks võtnud?

Mu pojad on 12 ja 15 ja teatud perioodil ei tahtnud nad Eesti kohta midagi kuulda ega näha, ei soovinud isegi sinna minna. Vedasin neid pühapäeviti eesti kooli, aga ei midagi. Aga nüüd on poisid hakanud huvi tundma, eriti põnev tundub neile kogu Eesti IT ja tehnoloogia areng ning nad tahavad järgmisel aastal terveks suveks Eestisse minna. Ma ei ole neile midagi peale sundinud, kuigi jah, eks ma räägin Eestist kogu aeg.

Sa juhid siin ka rahvatantsutruppi?

Jah, ma olen eluaeg rahvatantsu tantsinud, õppisin seda Maie Orava, pedas Angela Arraste ning Mait Agu käe all. Tantsimas käivad meil siiski peamiselt teise põlvkonna eestlased, mitte nii palju need, kes hiljem siia tulnud. Ja mis eriti naljakas – meil on liiga palju mehi! Eestis ei juhtu seda kunagi, enamasti on neid just puudu, aga siin olen nüüd kümme

CAROLI LEIMAN

aastat rahvatantsuringi juhtinud ja kogu aeg on mehi üle ning naisi puudu.

Mis sulle siin Seattle’is kõige rohkem meeldib?

Loodus, mis tegelikult meenutab natuke Skandinaaviat. Kogu Washingtoni osariigi loodus meeldib, sest siin on kõike. Sõidad ühes suunas, on mäed ja lumi, teises kõrb, kolmandas vihmamets. Kevadeti on eriti populaarne Ski to the Sea, mis tähendab, et kõigepealt suusatakse mägedest alla, siis sõidetakse rattaga ja joostakse ning lõpuks jõutakse randa mere äärde ujuma. Ma ise pole seda

teinud, aga pidi väga lõbus olema. Üldse on kogu siinses mõtlemises ja olemises skandinaavialikku maailmavaadet, kuigi kapitalism on muidugi ka väga tugevalt juurdunud. Veidi rahulikum on Seattle’is küll kui mujal Ameerikas.

Kui palju sa mujal Ameerikas ringi oled sõitnud?

Mitte nii palju kui tahaks. Läänekallas on muidugi läbi käidud ja natuke ida pool ka, üldiselt eelistame Ameerikast välja reisida, Euroopasse või Mehhikosse. Mu peres on kõik suusahullud, nii et paljud meie reiseid on sellega

seotud. Et kus suusatada saab ja millal saab, hahhaa!

Kas sa millegi järele Eestist igatsed ka?

Teatud toitude, eriti musta leiva ja piimatoodete. Aga emana tunnen puudust Eesti haridussüsteemist. Kuigi mina kasvasin üles ja käisin koolis nõukogude ajal, on haridus ikkagi Eestis alati parem olnud. Mu lapsed käivad küll heades koolides, ent mind häirib vabaduse puudumine. Lapsed ei tohi üksinda kooli minna, nad ei oska üldse ise olla või midagi teha. Eestis on lapsed märksa iseseisvamad, siin saavad mu naabrid šoki juba sellest, kui lapsed majast välja ajan, et minge õue mängima! Meil on tuttavaid, kelle lapsed käivad keskkoolis ja nüüd siis esimest korda tohivad iseseisvalt kooli minna.

Kui turisticõbralik Seattle on ja mida tal oleks Eesti turistile pakkuda?

Seattle on justkui väike suurlinn, ta pole nagu New York või Los Angeles. Siin on palju teha ja väga head restoranid, aga kõige huvitavamad kohad ning ägedad veinimõisad on minu meelest siiski linnast väljas looduses.

Siin on marihuaana seaduslik, tekitab see ka mingeid probleeme?

Minu teada mitte, mingit mõju see igapäevaelule küll ei avalda. Eks igapäev ole oma arvamus, aga Seattle’is inimesed ei nurise.

Kuidas sulle sinne moeskeene tundub?

No siin Seattle’is on sellega nii, et... oi-oi-oi! Mu isa töötab kõrgklassi rätsepana Inglismaal ja ema on eluaeg õmmelnud. Ema töötab Pärnu muuseumi arhiivi

peavarahoidjana, ta erialaks on Eesti rahvusmuusik ja -tikandid. Nii et mul on moega natuke isiklikum suhe. Naudin moodi kui kunstivormi, aga Seattle'is on sellega muidugi keerulisem. Siin pole ilusate riietega väga kuhugi minna, isegi teatrisse mitte. Seattle'is ei lööda ju ka teatrisse või kontserdile minnes end üles. Aga minul on ikka veres harjumus korralikud riided selga panna. Mu abikaasa ja pojad riietuvad muidugi täiesti nagu Seattle'i mehed ning lapsed arvavad, et teksad on pidulik riietus. Ütleme siinse moe kohta siis nii, et eesti naise tunnused sa igal juhul Seattle'i tänavatel ära.

Grungemoodi näeb ka endiselt?

See ei ole siit kunagi ära läinudki! Siit see grunge tuli ja siia ta jääb ning niipea ei muutu. Muide, mu ameeriklastest tuttavad naised ei julge minu juuresolekul kunagi Crocse jalga panna, sest teavad, et ma ei suudaks seda välja kannatada, hahhaa.

Lisaks grungele on Seattle'ist pärit ju ka Nirvana ja Pearl Jam. Mida põnevat siin muusikavallas praegu toimub?

Uusi ja huvitavaid bände on muidugi palju, aga uut Nirvanat pole peale tulnud. Küll aga käivad Eesti bändid siin lindistamas, Ewert and The Two Dragons näiteks. Ja Metsatöll käis esinemas. Siinses Washingtoni Ülikoolis, kus ma töötan, on ka Balti koorimuusika arhiiv. Ja eesti osakond – ks tahab, saab siin eesti keelt õppida.

Ja mõni tahab?

Tuleb nii välja. Palju neid pole, aga mõni ikka. Ja muide, just koorimuusika on see, mille järgi paljud ameeriklased meid teavad. Eesti popmuusikast ei teata midagi, koorimuusikast aga küll. Üldse on Eesti endale väga head PR-i teinud. Ükskõik, kellega ma Eestist räägin, kõigil on väga positiivne mulje. Kes on ise käinud, kellel tuttavad Tallinnat kiitnud... Ukraina sõja ajal on Kaja Kallas väga tublit tööd teinud ja palju tähelepanu saanud, isegi siinsetel kohalikel kanalitel, kus muidu kunagi Eestit ei mainita. Nii et jah, Eesti on suptööd oma imago loomisel teinud, laske samas vaimus edasi. Ma oma Eestis elavatele sugulastele ja sõpradele ka vahel ütlen, et hädaldage mis te hädaldage, tegelikult on Eesti väga tubli. Kõrvalt vaadates saab sellest paremini aru.

RIINU RAMMAL

Riinu Rammal

Lauren Ashton Cellars kaasasutaja ja omanik, Tartust pärit Riinu pani koos abikaasaga veiniäri püsti väikese poja kõrvalt. Veinipudelite silte ehivad Eesti linnade pildid.

Jõudsin Ameerikasse 2002. aasta septembris vahetusprogrammi raames, kui tuli mõte, et tahaks natuke maailma avastada. Nüüd, 20 aastat hiljem, võin öelda, et mul on kaks kodu – Bellevue USA-s ja armas kodulinn Tartu, kus elab mu pere.

Pärast aastast vahetusprogrammi alustasin õpinguid University of Washingtoni ülikoolis ärierialal, sest turundusvaldkond on mind alati intrigeer-

rinud. Juba ülikooli ajal kutsus mind tööle US Bank, kus sain palju eri üritusi korraldada ja see sobis mulle hästi, sest olen hingelt organiseerija ja mulle meeldib end inimestega ümbritseda. Seejärel töötasin mõnda aega Amazonis, tänu sellele reisisin palju mööda Ameerikat ringi. Nii saigi alguse mu veinihuvi – käisin nii kuulsates California kui ka Kanada veinipiirkondades. Muide, Washingtoni osariik on number kaks USA veinipiirkond California järel.

Mõte luua oma veiniäri tuli mulle ühel õhtul koos abikaasaga, kes hakkas 2009. aastal meie garaažis ise veini tegema. Meid paelus idee, et vein on oma-moodi kunst. Viinamarjad võivad ju küll tulla ühest ja samast kohast, aga iga

veinimeistri vein on ikkagi erinev. Minu abikaasat huvitas eelkõige veinitegemise teadus ja keemiline protsess, mind aga firma käima tõmbamine ja turundus, sest olen hingelt ettevõtja. *Do what you love, love what you do!*

Veiniäri alustades töötasin ikka veel täiskohaga Amazonis ja mu abikaasa oma hambaarstikabinetis. Igav meil väikese beebi kõrval polnud – meie poeg Ashton Troy sündis 2009. aasta augustis –, aga mõtlesime, et teeme ära! Kas nüüd või mitte kunagi! Nii ühendasimegi oma teadmised ja kogemused ning hakkasime tegema veine, mis esindavad seda, kes me oleme ja kust tuleme. Kõikide veinipudelite silte pildid olen klõpsutanud Eestis – Kolm Õde Tallinnas, Saaremaa tuuleveskid, Pikk Hermann. Klientide jaoks on see hästi põnev, mõni tunneb kohe ära, ütleb, et on Eestis käinud. Väga paljud ameeriklased teavad Eesti kohta üht ja teist ning kõigil on alati midagi head rääkida.

Mulle väga meeldib Cabernet Franc, aga ma ei ütle kunagi ära ka meie roosast veinist Rosé, mis tehtud Provence'i stiilis. Ma olengi selline hooajaline veininautija – suvekuudel meeldib roosa ja valge, talvel lähen üle punasele.

Seattle'i puhul meeldib mulle selle mitmekesisus. Sõidad kolm tundi läände, oled ookeani ääres, kaks tundi põhja, jõuad Kanadasse. Oleme aktiivne perekond, meile meeldib matkata, suusatada ja rattaga sõita või kodus õhtusööke korraldada. Ma armastan süüa teha ja küpsetada! Kuna meie poeg tegeleb aasta ringi jäähokiga, reisisime palju ka tema meeskonnaga ringi.

Mu lemmiklinn on Bellevue, mis asub Seattle'ist 20 minuti kaugusel Washingtoni järve ääres. Me elame siin, siin on palju mõnusaid restorane, *coffee shope* ja saab tegeleda kõikvõimalike veesportialadega.

Eestist igatsen musta leiba ja Kalevi šokolaadi, sauna ja valgeid jõule verivorsti ning Mulgi pudruga. Musta leiba olen hakanud ka ise tegema, sest juuretist saab ju Eestist kaasa tuua.

Birgit Jokela

KOSMEETIKAFIRMA FINESTIDA ASUTAJA JA OMANIK.

Ameerikasse sattusin 2002. aastal kultuurivahetusprogrammi raames ja Finestida sündis vajadusest parema looduskosmeetika järele. Oma esimest last, poega oodates hakkasime perega rohkem tähelepanu pöörama sellele, mida sööme ja kust meie toit tuleb. Teise beebi, tütre ootuse ajal laienes huvi ka nahahooldusele. Läksin innukalt looduspoodi, ent suur osa toodetest olid kas liiga rasvased, ebameeldiva lõhnaga või lihtsalt kasutatud. Hakkasin siis ise uurima, millised koostisained teevad tooted mõnusaks ja on head nii kehale kui ka planeedile. Uurimine viis kodus testimiseni ja koolitustel käimiseni, kuni ühel hetkel tundus, et mulle endale mõeldud tooted võiksid ka teistele huvi ning rõõmu pakkuda. Mõned neist esimestest pääsukestest on siiaamaani Finestida *bestsellerite* seas.

Firma asutamisele mõeldes sain juhuslikult teada, et mu hea sõber Eestist, keemik Karin Keis on Princetoni Ülikooli laboris suurte firmade juukse- ja nahatooteid testinud. See tundus saatusest ette määratud ja kutsusin ta äris osalema. Ideest avamiseni läks mitu aastat, mida põhiliselt täitsid toodete disainimine ja testimine.

BIRGIT JOKELA

Finestida teevad eriliseks kaks märksõna – meie filosoofia ja filantroopia. Eesmärk on pakkuda kosmeetikatooteid, mis oleksid turvalised nii inimestele kui ka planeedile ja sama meeldivad kasutada kui luksuskosmeetika. Euroopasse Finestida tooteid praegu tellida ei saa, oleme keskendunud Ameerika turule. Kuna Ameerika Ühendriikides on paljudel tudengitel üüratud laenud, otsustasime osa meie sissetulekust suunata naistudengitele. *Finestida affiliates* saavad üle poole igast müügist ja samas ei võta meie neilt sentigi, nõnda saavad tudengid endale Finestida tooteid müües lisaraha teenida ning oma õppetööd edukalt jätkata. Pandeemia ajal annetasime veerandi Finestida veebipoe tellimustest kohalikele toidupankadele.

Minu ilunippid? Ma pole kordagi elus meigiga magama läinud – kas see loeb? Näohooldusrutiin on mul üldiselt lihtne. Pesen näo õhtul alati *konjac* nuustikuga korralikult puhtaks ja masseerin nahka paar tilka Finestida Serene Dusk seerumit, mille esialgu tegingi iseendale. See hoiab mu muidu segatüüpi naha ilusti tasakaalus – rasused piirkonnad õlivalbad ja kuivad alad niisutatuna. Kehahoolduses olen aga suur eksperimenteerija, juba teismelisest saati armastan testida eri koorijaid ja kreeme ning vanitooteid. Üldiselt on aga kõigile tuntud ilunipp tõene: liigu, toitu tervislikult, joo palju vett ning maga piisavalt.

USA-sse kolides elasin kõigepealt Bostonis, mis oma olemuselt on küllaltki euroopalik ja inimesedki pole stereotüüpsed ameeriklased. Nii et kultuurirõõki kui sellist polnud, pigem üllatasid väikesed erinevused. Olen elanud veel Texases, kus inimesed on ülisõbralikud, ja nüüd Seattle's, mis taas nii looduselt kui sotsiaalselt bostonlikum.

Washington on üks vähestest piirkondadest, kus esindatud kõik loodustsoonid: vihmametsad, kõrb, suusamäed, ookean ja kuumaveeallikad. Kuna mu poeg tegeleb viimased kolm aastat orienteerumisega, olen tänu tema võistlustele osariigis palju reisinud ja iga kord, kui sõidame uude kohta, imetleme, kui kaunis on Washington. Olgu siis talvel lumes, sügisel udus, kevadisel õiteajal või suvekuumuses. Ja alati oled mägedest ümbritsetud.

Kõige rohkem igatsen Euroopa elustiili, seal on kõik vabam ja inimesed rohkem *chill*'id. Samas on Seattle mu kodu, kuhu alati hea tagasi jõuda. Tulime just pärast kaht kuud suvepuhkust Euroopast tagasi ja jõudsime siia täpselt luuviljade valmimise ajaks. Kui hõrgud ja mahlased võivad olla värsked virsikud! Tütar Ida korjas eile maja tagant metsast põldmarju ja tegi neist eesti purukooki, mis maitses imeliselt. Nii et kodu on seal, kus süda.

Ksenia Tshahhirov

**LASTEPIDUSID JA –LAAGREID KORRAL-
DAVA FIRMA POPCORN – PLAY, PARTY
AND COOK WITH US KAASASUTAJA
JA OMANIK.**

Mina ja mu abikaasa oleme mõlemad TTÜ vilistlased, mina õppisin majandus- ja mees arvutiteadust. Tundsin soovi vaadata, mis mujal maailmas toimub, elasime aasta Brüsselis, aga kuidagi ei jäänud see meile hinge. Läksime USA-sse ja jäimegi sinna pikemaks kui planeeritud. Mees läks tööle Microsofti, suurem laps kooli, väikesed jäid minuga koju.

Eestisse jäi mul väike lasteriie äri ja karjäär PwCs, kus töötasin vannutatud audiitorina. Selle kogemusega oleksin saanud USA-s finantsalast tööd, ent kolme lapse emana mulle kontoritöö ei sobinud. Laste kasvatamine on USA-s päris kallis, meie osariigis algab lasteaia kuumaks 900 dollarist. Nii et maksad kogu teenitud raha ära ja lapsi ei näegi. Samas niisama kodus istuda ma ka ei tahtnud. Tegutsesin vabatahtlikuna vanema poja koolis ja leidsin osalise tööajaga koha laste arenduskeskuses. Nii tekkisid uued tuttavad ja sõbrad ning ühega neist tekkiski idee midagi koos luua. Ta on samuti kolme lapse ema ja nii asutasimegi firma, mis korraldab lastele pidusid.

Äri alustamine polnud väga keeruline, samas käivad siin paljud asjad võrreldes Eestiga teistmoodi. Eraldi väärib mainimist *networking* – USA-s on see üks tõsine asi ja inimesed päris ausalt ning kogu aeg investeerivad oma aega “ühenduste loomisse”. Korraldatakse temaatilisi üritusi, ka uued tuttavad on alati valmis kohvitama, kui aimavad vähegi võimalust, et sellest võib sündida midagi suuremat ja ärire kasulikku.

KSENIA TSHAHHIROV

Ühiskond USA-s on palju avatum kui Eestis. Siin on väga palju immigrante, nii et keegi ei tunne end väga võõrana, vähemalt siin Seattle'is. Samas just Seattle'i ameeriklasi, mitte esimese või teise laine immigrante on üsna raske mõista ja nendega sõbraks saada. On selline väljend nagu Seattle Freeze – kohalikud küll räägivad sinuga ja küsivad isegi telefoninumbrit, aga sinnapaika asi jääbki. See mõjus alguses šokina, aga nüüd olen harjunud, et vaid umbes üks kolmekümnest inimesest, kes ütleb, et tahab sinuga kohvile minna, mõtleb seda siiralt. Immigrantide suhtumine on teine ja nii

ongi meil palju sõpru Indiast, Hiinast ja Jaapanist näiteks.

Kõige rohkem meeldib mulle Seattle'i loodus. Mäed, ookean ja jõed. Mägedes matkamine on nüüd osa meie elust, eelmisel aastal vallutasime Mount Rainier tipu.

Igatsen Eesti ja Euroopa toitu, mis on maailma parim, nagu ka kohvikute ning restoranide kultuur. Ja uskuge mind, eesti naised on kõige stiilsemad, nii et hästi riietatud inimesi igatsen ka. Eks elu näitab, mis saab, aga üldiselt plaanin ikka kunagi Eestisse tagasi tulla.

Heli Ojamaa

ARHITEKT JA VALGUSTUSDISAINER.

Sündisin USA idarannikul New Jerseys, Seattle'is olen elanud peaaegu kümme aastat. Mõlemad minu vanemad sündisid Saksamaal ümberpaigutatute laagris 1940. aastate lõpus. Seal elati mitu aastat, enne kui saadi sponsorlus, mille abil jõuda USA-sse, kuhu nad reisisid laevaga üle Atlandi ookeani.

Ameeriklased NAUDIVAD VÄHEM ELU ja hoiavad kogu aeg raha kokku, et oleks “igaks juhuks” võtta.

Oled elanud-õppinud-töötanud ka Tallinnas, Roomas ja Kopenhaagenis, mis on sinu meelest USA ja Euroopa kõige

suuremad erinevused, kasvõi näiteks töökultuuris?

Kopenhaagenis elades tõi üks tuttav taanlane välja olulise erinevuse, mis mulle kuidagi eriti meelde jäi. Ta ütles, et erinevalt taanlastest naudivad ameeriklased vähem elu ja hoiavad kogu aeg raha kokku, et oleks “igaks juhuks” võtta. Sellest tulenevad ka stressid, mis avalduvad nii toises kui ka koduses elus.

Disaini ja arhitektuuri osas eksisteerib Eestis omamoodi vabadus. Osaliselt on see seotud ka USA firmade hirmuga eri kohtuasjade ees, aga üldiselt näen ma Eestis rohkem loovust.

Praegu puhkan natuke, ent töötasin seitse aastat Seattle'is arhitektuurse valgustusdisainerina koos arhitektide, inseneride ja valgustusseadmete tootjatega, et luua valgustusdisaine eri hoone-tele, alates koolidest ja raamatukogudest kuni lennujaama terminalideni. Olin kaasatud protsessi kõikidesse etappidesse, samuti pidin hoolikalt jälgima projekti kavandatavat energiakasutust, kuna Seattle'is ja Washingtoni osariigis on USA kõige rangemad energiakoodid. Eriti meeldis mulle ehitusprotsess, nii tore on näha, kuidas arvutis tehtud kujundused muutuvad päris ruumideks.

Seattle asub tõeliselt kaunis kohas, kus on hingemattev loodus ja vaated. Olen hakanud nautima reise Whidbey saarele, mis pole linnast liiga kaugel – minu arvates väga rahulik koht. Meeldib ka Samishi lähel asuv austrifarm Taylor Shellfish Company või Finnriver Cidery Olümpia poolsaarel.

Eestist igatsen musta leiba ja juustu, eelkõige aga ajaloo ja kultuuri sügavust, mis sealsesse igapäevaellu imbunud. Puudust tunnen ka linnaruumide ja nende kasutusviiside järel, sest sellist melu nagu Eestis siin niisama lihtsalt ei leia. **■**

HELI OJAMAA